

Ιωάννης Γλωσσόπουλος
παιδοψυχολόγος

Ένας Γίγαντας στο σχολείο.

εικονογράφηση
Γιάννης Σκουλούδης

διόπτρα

Μια κουβέντα για τους μεγάλους

Αγαπητοί γονείς και εκπαιδευτικοί,

Η λέξη «εκφοβισμός» είναι από εκείνες που σφίγγουν το στομάχι μας. Είναι ένας φόβος που ζει μέσα μας, είτε είμαστε γονείς είτε δάσκαλοι. Ο φόβος μήπως το παιδί μας πονάει και νιώθει μόνο του. Και, εξίσου δυνατά, ο φόβος μήπως το δικό μας παιδί είναι εκείνο που κάνει κάποιον άλλον να πονάει.

Αν κρατάτε αυτό το βιβλίο στα χέρια σας, πιθανότατα αυτός ο φόβος, αυτή η ανησυχία, σας έχει ήδη επισκεφθεί. Και θέλω να σας πω κάτι: δεν είστε μόνοι. Αυτή η ανησυχία είναι η απόδειξη της αγάπης και της φροντίδας σας.

Το παραμύθι που θα διαβάσετε, δεν γράφτηκε για να δώσει μαγικές λύσεις. Γράφτηκε για να γίνει η αφορμή. Η αφορμή για μια συζήτηση που ίσως δεν ξέρετε πώς να ξεκινήσετε. Ο γίγαντας της ιστορίας μας δεν είναι ένας τιμωρός. Είναι η φωνή της καλοσύνης που όλοι κρύβουμε μέσα μας. Είναι η δύναμη της ενσυναίσθησης, της ικανότητας δηλαδή να προσπαθούμε να νιώσουμε αυτό που νιώθει ο άλλος.

Στην ψυχολογία, ξέρουμε καλά πια ότι δεν μπορούμε να βοηθήσουμε ένα παιδί που εκφοβίζεται, αν πρώτα δεν το καταλάβουμε. Δεν μπορούμε να «διορθώσουμε» μια συμπεριφορά, αν δεν σκύψουμε να δούμε την αιτία της. Πολλές φορές, πίσω από έναν μικρό «νταή», κρύβεται ένα παιδί που φοβάται, που νιώθει μόνο του ή που απλώς δεν έχει μάθει έναν καλύτερο τρόπο για να συνδεθεί με τους άλλους.

Αυτό το βιβλίο είναι μια πρόσκληση. Μια πρόσκληση να διαβάσετε την ιστορία όχι μόνο στα παιδιά σας, αλλά με τα παιδιά σας. Να τους δώσετε την ευκαιρία να μιλήσουν για τον Ορφέα και τον Τούφα. Να αναρωτηθείτε μαζί τους: «Πώς ένιωθε άραγε ο Ορφέας;», «Γιατί να φέρεται έτσι ο Τούφας;», «Τι θα έκανε ο δικός μας γίγαντας;».

Σας προσκαλώ, λοιπόν, να αφήσετε τον γίγαντα να ανοίξει μια πόρτα στον κόσμο των παιδιών σας. Και να θυμάστε ότι η μεγαλύτερη δύναμη που έχουμε ως γονείς και ως δάσκαλοι δεν είναι να διώχνουμε τους «κακούς» από τη ζωή των παιδιών μας, αλλά να τους δίνουμε τα εφόδια για να ανάβουν το δικό τους φως. Ένα φως καλοσύνης τόσο λαμπερό, που να μπορεί να ζεστάνει ακόμα και την πιο παγωμένη καρδιά.

Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γλωσσόπουλος

Κάτω από τον ζεστό ήλιο, ο μικρός Ορφέας και ο καλύτερός του φίλος, ο Ζακ, έπαιζαν χαρούμενοι στην αυλή του σχολείου.

Ο Ζακ πλησίασε τον Ορφέα ανήσυχος μετά το παιχνίδι. «Ορφέα, ξέρεις ποιος ήρθε σήμερα στο σχολείο; Ο Τούφας!»

Ο Ορφέας ανασήκωσε τους ώμους του.
«Δεν τον ξέρω...»
«Λένε ότι είναι πολύ ψηλός και δυνατός», συμπλήρωσε ο Ζακ.

Η δασκάλα παρουσίασε το νέο αγόρι στην τάξη.
«Αυτός είναι ο Τούφας. Ας τον καλωσορίσουμε
όλοι στο σχολείο μας».

Ο Τούφας στάθηκε στη μέση της τάξης
και σταύρωσε τα χέρια του χωρίς να πει τίποτε.

Μετά το μάθημα, ο Ορφέας πλησίασε τον Τούφα στην αυλή.

«Γεια σου! Είμαι ο Ορφέας. Θέλεις να παίξουμε;»
είπε χαμογελώντας.

Ο Τούφας τον κοίταξε με ένα στραβό χαμόγελο.
«Δεν μου αρέσει αυτό το όνομα! Θα σε φωνάζω
Μικρό Ποντίκι, γιατί είσαι τόσο μικρός!»

Ο Ορφέας ξαφνιάστηκε με αυτό που άκουσε.
«Δεν μου αρέσει να με φωνάζεις έτσι!»
είπε με δυνατή φωνή.

